Ч. 139 (13.378). Львів, четвер 1. червня 1933. Pooztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Перед підписанням пакту чотирьох?

Рим, 28. травня 1933.

По березневій і дещо квітневій метушні пакт чотирьох уже готовий, обдуманий, на деякий час заховався, щоби тепер остаточно виринути в Женеві. Довкола нього пристрасти то спадали, то піднималися. Кипіло. Мала Антанта знову дістала була лихоманку. Кореспондент „Ля Трібун-и“ писав з Женеви, що „Мала Антанта завзято противиться правдивій европейській співпраці й створила атмосферу непевного політичного положення“. А Еріо писав: „...або пакт чотирьох непотрібний, або небезпечний“... Польщаж у Парижі питає у Даляліє, чого доброго можна сподіватися від того пакту.

Виходить, що пакт, хоч і важко, виходить на світ, родиться. І хоч як, а таки думаєш: Коли так важко йдуть народини, то комусь готово вийти на шкоду...

Тепер тут в Італії надзвичайної ваги до Женеви — на око — не привязують. Усе йде своїм шляхом, немов розброїна конференція, це так собі — балачка, а пакт чотирьох, — приймете? Краще вам і нам! а ні — то ні! І політичне життя пливе своїм струмочком — пливе рвучко.

Ось 24. травня, в день національного свята вступу Італії з війною проти осередніх держав у 1915 році, відбулася велика святочна бранка фашистів. Усе це свято — церемонія відбулася справді величаво. Все фашистівське військо з сталевих — на старо-римський зразок — шоломах. І Мусоліні в шоломі, на коні! Немов стариних часів полководець. Свято відбулося на Віа Імперо на тлі старого Риму, серед бронзових статуй римських імператорів. Усе те разом із сонцем зливалось у потужний настрій.

А на другий день відбувся зїзд мотоциклістів усієї Італії — теж фашистівська формація — звані „чентаврі“ — всіх десять тисяч прибуло. Знову перегляд перед Мусолінім, який м. ін. також їхав на мотоциклі.

Передові народи Европи... хочуть мира і тому думають про війну. Стара правда.

А французький полковник — Андре Піроно — в „Еко де Парі“ просто зворушливо пише: „Хочемо, щоб створити таке воєнне знаряддя, яке запевнило би колективне знищення противника. Не хочемо війни — ні в мережках, ні в білих рукавичках. Ми колись промимрили: „ве віктіс!“ Сьогодні, коли народи підчас свого рісорджіменто і свого Ауфвах (себто: натяк на Італію й Німеччину!) чваняться їх власним минулим, — згадаймо, що це один із наших, кидаючи шаблю на терези сказав: „ве віктіс!“ і приготовляймо війну завтрішнього — війну матеріяльну, антигуманну“.

Такий тон мови в Европі — це сьогоднішнє розброєння, пакт чотирьох, льондонська конференція. Один це каже щиро, інший лукаво з усміхом.

Немов у відгомін цих войовничих настроїв Франції, преса Італії, яка не думає поступитись, пише статті, де помічаємо намір виявити одноцілість змагань і хотіння італійського народу, що у фашизмі й у Мусолінім, вірить у своє майбутнє.

Ось „Ля Трібуна“ з 27. V. містить у вступній статті п. н. „Феде нель Дуче е нель Реджіме“ — Віра у вожда й у режім — таке:

„Італійський народ уже приняв фашистівський лад — як свій власний, природний і остаточний. І з цим приняттям сам лад виходить як освячений, зміцнений зміст його одностайности. Італійський народ вдячний вождові, не лише тому, що в ньому вбачає головного творця цього нового ладу, а й тому, що він у своїй щоденній праці, своїм залізним хотінням, своїми великими здобутками, зробив найкращий досвід нового ладу — даючи найширші здійснення усіх плянів у всіх ділянках життя“.

Тут треба ще згадати, що в цій-же статті автор зазначує, що вписаних у фашистівську партію італійців усіх кляс і професій доходить до два і пів міліона. Це справді поважне число, коли візьмемо під увагу, що в партію фашистів навіть італійцеві не так уже легко дістатися.

Одностайною войовничою поставою можна у світі неодного добитися: не смирний, а грізний добуває користи.

М. Заламський.

КООПЕРАТИВНИЙ БАНК

„ДНІСТЕР“

дає позички на догідних умовах тільки тому, хто обезпечує своє майно в Т-ві Взаїмних Обезпечень „ДНІСТЕР“ у Львові, вул. Руська ч. 20.

Жалюгідні події в часі відкриття нагробника Ів. Франка.

КОМУНІКАТ КОМІТЕТУ БУДОВИ НАГРОБНИКА.

Комітет будови нагробника Ів. Франка на своєму засіданні 29. травня ц. р. після свята відкриття нагробника приняв усіми голосами проти одного такі постанови:

У часі свята відкриття нагробника Івана Франка дня 28. травня ц. р. сталася жалюгідна подія, а саме, частина студентів-впорядчиків робила перешкоди відділам Лугів при вході на цвинтар. При тому дійшло до бійки та обкидування камінням учасників свята. Ці жалюгідні події перенеслися потім від цвинтарної брами в район нагробника, де знов обкидувано камінням учасників дефіляди.

Комітет будови нагробника стверджує, що його бажанням і метою було дати змогу всьому українському громадянству віддати поклін і пошану памяті генія Української Нації та Найкращого Сина Галицької Землі. З уваги на те ніяка українська національна група не могла бути позбавлена права участи у святі.

Тому то Комітет не може брати ніякої відповідальности за останні жалюгідні події, які на сором вийшли від частини впорядчиків, що добровільно зголосилися до сповнення такого почесного громадського обовязку.

Комітет доручив Проводові своєї Технічної Секції прослідити подрібно цю справу з метою відкриття спричинників тих прикрих подій у найкоротшому часі та передати всі зібрані матеріяли під оцінку всього українського громадянства.

КОМІТЕТ БУДОВИ НАГРОБНИКА ІВ. ФРАНКА.

КОМУНІКАТ ПРОВОДУ ТЕХНІЧНОЇ СЕКЦІЇ.

Згідно з дорученням Комітету будови нагробника Ів. Фрака Провід Технічної Секції закликає свідків жалюгідних подій на цвинтарі дня 28. травня ц. р. зголошуватися в ранніх годинах у підписаних членів Проводу для подання інформацій.

Письменні інформації можна подавати в книгарні Т-ва „Просвіта“, Львів, вул. Руська, ч. 1. зі зазначенням: „для Проводу Технічної Секції“. За провід Технічної Секції: **д-р Любомир Макарушка,** Львів, вул. Руська ч. 20/I. пов. або Підвале, ч. 7/III. пов., **Петрик Петро,** Ринок, ч. 10. I. пов., **Михайло Климкевич,** Словацького, ч. 14/III. пов., **інж. Гузар Ярослав,** Словацького ч. 14. партер.

Свято відслонення памятника І. Франкові.

СПИС ВІНКІВ.

Вінки біля нагробника Франка зложено від: 1)Родини Поета, 2) Т-ва „Лесі Українки“, 3) „Рідної Школи“ — централя, 4) Молодої Громади, 5) Бережанських установ, 6) Канадійських українців, 7) Закарпаття, 8) Союзу Українок у Львові, 9) Союзу українських реф. громад, 10) Українського студентства, 11) Робітництва нафтового басейну, 12) Гімн. „Р. Ш.“ в Дрогобичі, 13) Каменярів у Глуховичах, 14) Чит. „Просвіти“ в Глуховичах, 15) Української Соц.-Радикальної Партії, 16) УСРП в Почаєві, 17) Яворівщини, 18) Тернопільщини, 19) Збаращини, 20) УСРП Рогатинщини, 21) Каменярів Сокальщини, 22) УСРП в Ляшках Мурованих, 23) Стрия, 24) Лисятич (Стрийщина), 25) „Великого Лугу“ у Львові, 26) Лугу чч. I і II. у Львові, 27) Лугу в Чижиках, 28) „Просвіти“ і „Р. Ш.“ в Германові, 29) Лугу в Рудандях, 30) Лугу в Сороках, 31) Лугу в Острові к. Щирця, 32) Лугу в Божикові, 33) Просвіти в Божикові, 34) Лугу IV. у Львові, 35) Лугу у Вислобоках, 36) „Просвіти“ у Вислобоках, 37) Лугу у Гряді, 38) Лугу у Збоїсках, 39) Лугу в Поцелувах, 40) Лугу в Бірках Яворських, 41) Лугу в Черепині, 42) Лугу у Вороцові, 43) Лугу у Валяві ал Перемишль, 44) Лугу в Малехові, 45) Лугу в Романові, 46) Пов. Організ. у Бібреччині, 47) Молоді в Городиславичах, 48) „Просвіти“ у Водниках, 49) Підгородища, 50) Всіх установ у Гаях к. Львова, 51) „Просвіти“ у Звенигороді, 52) Кооперативи у Звенигороді, 53) „Просвіти“ у Ланах, 54) Сокола в Пикуловичах 55) Всіх установ у Ременові, 56) Гром. Куликів, 57) „Просвіти“ в Солонці, 58) Лісневич, 59) Пустомит, 60) „Р. Ш.“ в Рудні, 61) „Просвіти“ в Рудні, 62) Сокола в Рудні, 63) Філії „Просвіти“ у Винниках, 64) Чит. „Просвіти“ у Винниках, 65) Союзу Українок у Винниках, 66) Кооп. Банку у Винниках, 67) „Рідної Школи“ у Винниках, 68) Української Торговлі у Винниках, 69) „Сільського Господаря“ у Винниках, 70) Сокола в Товщеві, 71) „Просвіти“ і „Р. Ш.“ в Зашкові, 72) „Просвіти“ у Сторонятині, 73) „Сільського Господаря“ в Ситихові, 74) „Просвіти“ у Мшані, 75) „Просвіти“ у Бродках, 76) „Просвіти“ в Добрянах, 77) „Просвіти“ в Милошовичах, 78) „Просвіти“ в Ланах, 79) „Просвіти“ в Малехові, 80) „Просвіти“ в Сулимові, 81) „Просвіти“ в Рісні Руській, 82) Сокола в Городку, 83) „Просвіти“ в Куликові, 84) „Просвіти“ в Підберізцях, 85) Лугу в Підберізцях, 86) „Просвіти“ в Сороках Львівських, 87) Українського Сел. Обєднання — Львів, 88) „Просвіти“ в Зашкові, 89) „Просвіти“ у Скнилові, 90) Сокола в Комарні, 91) Сокола в Якимчицях, 92) „Просвіти“ в Комарні, 93) „Просвіти“ в Якимчицях, 94) Сокола в Поверхові, 95) Українського Молодого Робітництва у Львові, 96) Союзу Українських Купців у Львові, 97) Філії „Союзу Українок“ у Львові, 98) Робітничої Громади у Львові, 99) Ревізійного Союзу у Львові, 100) Центросоюзу у Львові, 101) Українського Технічного Т-ва у Львові, 102) „Просвіти“ у Знесінні Новім, 103) „Просвіти“ у Знесінні Старім, 104) „Просвіти“ на Клепарові, 105) „Просвіти“ на Вульці, 106) „Просвіти“ у Стрийській дільниці, 107) „Просвіти на Замарстинові, 108) „Просвіти“ в Голоску Великім, 109) „Просвіти“ на Левандівці, 110) „Просвіти“ на Сигнівці, 111) „Просвіти“ на Богданівці, 112) Ред. „Юнацької Думки“ у Львові, 113) Організації Українців м. Львова на Стрийськім передм., 114) Сокола-Батька, 115) Сокола в Містках, 116) Сокола у Словіті, 117) Сокола у Кривичах, 118) Сокола в Голоску Вел., 119) Сокола в Гуменці, 120) Сокола на Личаківськім передм., 121) „Просвіти“ на Личакові, 122) Т-ва „Каменярі“, 123) Установ Миколаєва, 124) УСРП Кремянеччини, 125) Робітничої Громади у Львові, 126) Взаїмної Помочі Учительства, 127) Чит. „Просвіти“ в Острові, 128) Нар. Організації Галицького передм., 129) Установ Стрілиськ Нових.

ПРИВІТИ

Крім вичислених у нас вже вчора привітів, що наспіли на свято, занотуємо ще додатково привіти, які прислали: Український Народній Дім у Чернівцях, Виконавчий Комітет Української Селянської Партії у Львові, проф. д-р Іван Зілинський з Кракова.

ВІНОК ВІД УКРАЇНЦІВ КАНАДИ.

Вінок від українців Канади зложив перед нагробником Поета адв. *Петро Лазарович*, що приїхав у відвідини до старого краю і на свято з Едмонтону. Вінок той зложено зараз після вінка від Родини.

ПОБИТІ І РАНЕНІ НА СВЯТІ.

В описі свята подали ми, що від каміння, яке падало в кількох місцях на голови дефілюючих, було ранених кількох луговиків і кілька осіб з публики. До тих останніх належить п. Марія Скварківна, аредукована учителька, зам. у Львові при вул. Малецького ч. 5., якій тяжкий камінь, кинений з найближчої віддалі просто в лице, розторощив носову кість, так, що вона перебуває ще дотепер на хірургічному відділі клініки. З тяжче ранених назвемо ще маленького 14-літнього хлопчину з Руданець, який дістав каменем в голову так, що треба було те місце виголювати і зшивати. Побиті каміннями були ще м. ін. одна мала дівчинка, що була в товаристві мами і дістала каменем в груди та один впорядчик, що дістав теж каменем у груди. Крім того кілька інших осіб. З луговиків, як нас інформують, тяжко ранений не був ніхто, побитих було кільканацять, у тому одна лутовичка з села, що зістала мабуть від якогось студента-впорядчика в лице.

Австро-німецька ворожнеча.

Австрійська преса повідомляє, що уряд Дольфуса рішив не попустити ані на крок перед аґресійним натиском Гітлера. В тій справі відбулася 29. ц. м. конференція Дольфуса з шефами австрійських країв. У звязку з тим уряд приготовляє розпорядок, яким заборонить зовсім національ-соціялістичні організації в Австрії, та видасть дальші обмеження щодо німецького експорту до Австрії.

„Райхспост" називає роздор, який настав тепер у німецько-австрійських взаєминах, найбільшим від 1866 р., себто часів Садови.

ВІДЕНЬ, 30. V. ПАТ. Преса повідомляє, що австрійський уряд не думає відповідати безпосередно на німецькі репресії. Буде покликана компензаційна комісія, що має управильнити торговельний оборот між Австрією і Німеччиною. До Австрії впустять стільки товарів з Німеччини, скільки вивезуть їх до Німеччини. Уряд задумує теж заборонити прогульки з Австрії до Німеччини, щоб унеможливити австрійським горожанам брати участь в німецьких політичних організаціях.

ПЕРЕД ЗНАКОМ ЗАПИТУ.

(Хочуть, аби золотий був дешевший. — Левіятан за інфляцією. — Авторитетні думки. — Уряд на сторожі вартости золотого. — Роля світової конференції).

„Золотий в золоті" є найкращим забезпеченням — писав ще недавно проф. Грабський. Скептики думають, що може появитися закон, який уневажнить застереження „в золоті". Але це неоправдане — заявляв дальше цей визначний польський економіст. Коли в р. 1927 змінилося відношення золотого до золотого, то претенсії і довги з клявзулею золота були звалоризовані у відношенні 172 за 100".

Сьогодні, як ми вже писали в попередній статті, „золотий в золоті" повис у воздусі, бо навіть стійкість вартости золотого металю втратила 100-відсоткову певність через біметалістичні настрої. Останні вісти про леґалізацію знесення золотої клявзулі в Америці і загальна непевність залишають хиткий чи вже навіть обезцінений паперовий гріш як одинокий засіб розрахунків. Тривожні настрої ростуть і в нас.

Що буде з польським золотим? Це питання зустрічаєте на кожному кроці. Дати на нього відповідь означало би вдавати ворожбита. А ворожби в царині валютових вартостей — це справа вельми ризиковна.

Проте тих, що пробують „відгадати майбутність", силкуються на основі льогічних міркувань передбачити необхідні шляхи валютової політики держав, є чимало. Вони від часу зниження доляра вперто заявляють: **Коли вже дві головні валюти світу заломились, то заломляться й інші**; до цього — мовлять — змусять їх господарські консеквенції, спричинені високими цінами їхніх продуктів у краю і закордоном.

Д-р Розенштрайх писав у жидівській ґазеті „Гайнт" 2. ц. м. між іншим ось-що:

„Не золотове покриття рішає, але господарське життя. Тому, що господарка ломить валюту, важко допустити, щоби найкраща валюта втрималась, коли дві рішаючі валюти в світі, доляр і фунт, стабілізовані будуть на нових основах".

І далі:

„Якщо господарські обставини змусили Рузвельта до подешевлення доляра, намагання вирівняти новоутворене положення примусить усі валюти, що ще тримаються, пристосуватись до того, що робить Америка. Хочуть вони чи не хочуть, інакше не будуть вони могли зробити, якщо захочуть далі бути активними на міжнародньому ринку і не захочуть, щоби їх усунула з нього конкуренція, яку витворить обниження доляра"...

Голоси, що висказують подібну думку, множаться в Польщі. Пропаганда за покиненням золотового паритету і за пристосованням польського гроша до зменшеної вартости обох англьосаксонських й інших валют іде вже доволі широким фронтом. Рада Центр. Союзу Польс. Промислу (Левіятана) на свому зібранні 13. ц. м. застановлялась над катастрофальним занепадом продукції й іншими грізними проявами господарського життя Польщі та прийшла до висновку, що треба покінчити з політикою дефляції. У свому комунікаті вказує Левіятан на інші держави: „з політикою дефляції зриває одна ряд держав за другим". Варшавська преса помістила цей комунікат під заголовком: **„Великий промисл жадає інфляції"**.

Проти тісноти гроша і його високої вартости промовляють уже найповажніші авторитети. В книжці, яку недавно видала варшавська Торг.-Пром. Палата п. н. „Кредит і мир" пише її автор **проф. Млинарський**, що — на його думку — з господарського і фінансового хаосу вивела б Польщу девалюація золотого разом з іншими помічними засобами. Девалюація доставила б фінанси на інвестиції, а ці зменшили би безробіття, збільшили би консумцію, а разом із тим продукцію.

Ці думки боронить уже здавна проф. краківського університету **д-р А. Кржижановський**. Його статті поміщувані в місячнику „Пшеґльонд Всполчесни", були не так давно предметом завзятих полемік. Особливо різко виступала проурядова преса. На її сторінках пописувалися найкращі пера санаційного табору, бо згаданий професор — це противник поважний і його арґументи глибоко передумані. Правда проф. Кржижановський не радив довести аж до інфляції, а тільки незначну девалюацію, хоч трудно ці відмежування одного від другого були б для польського уряду поважні.

Польський уряд і Банк Польський як давніше, так і тепер **не допускають можливости поширення грошевого обігу**, обороняючи далі твердо погляд, що шляхи польської господарки ведуть через грошеву дефляцію і що за всяку ціну треба витримати, поки ситуація не зміниться на краще. Хоч „твердість" гроша, його незрушимість з золотового підкладу в теперішній височині, висмоктує останні життєві соки з народнього господарства, хоч румянці здоровля польського золотого збільшають усе більше смертельну анемію господарського організму, валютова „просперіті" — мовляв — мусить бути захована. **Не без впливу Франції**, яка дуже сильно заінтересована в міжнародньому утриманні принципу золотої валюти ізза її кольосальних запасів золота, польський уряд відкидає **наразі** всяку думку про валютовий експеримент, латає як може свою господарку (нові бони й інші явища, що їх згаданий проф. Кржижановський назвав „захованою інфляцією") і хоче дотягнути бодай до Міжнародньої Господарської і валютової Конференції.

Чи справді вдасться польському урядові зберегти свою твердість на довший протяг часу

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 1. ЧЕРВНЯ 1933.

Д-Р І. СВЕНЦІЦЬКИЙ. 2).

Місце Івана Франка в історії української фільольоґії

(Докінчення).

Слідкуючи за часовим ходом статтей і праць Франка в ділянці української фільольоґії, ми спостерігаємо в нього вже 1892 р. конспект історії української літератури, який у 1898 р. доширюється цінним теоретичним вступом до неї. У 1899 р. своєрідним продовженням цього вступу стає ряд статтей Франка в „Літ.-Наук. Вістнику" — „Із секретів поетичної творчости", що обхоплює взаємини поезії зо змислами, музикою, малярством... Це була безперечно перша спроба по українськи познайомити українського читача з внутрішнім світом поета і відслонити дещо „таємниці" техніки літературної праці.

Немов ревізією і новою рецензією усіх цих спроб Франка, дати синтезу розвитку українського письменства, була його стаття в енциклопедії Брокгаус-Ефрона „Южнорусская литература" 1904 р. В ній Франко не тільки поставив ясно питання віковадньої відрубности і самобутности українського письменства серед одночасних словянських, але й дав подрібний огляд послідовного розвитку цього письменства з доби на добу по кінець XIX. в. на всіх територіях української землі та на еміґрації. В цій статті вмів Франко погодити велику обективність дослідника з почуттям національної гідности і належного такту до противників.

Одначе не було даним Франкові скласти повну, історію української літератури. Він підійшов до цього питання вже в часі тяжкої недуги. А що хорий мозок вже не мав попередньої бистроти, гнучкости і послідовности думки, то його „Нарис історії української літератури" 1910 р. був уже тільки сухим реєстром фактів ріжної ваги.

Франко у свому змаганні до синтези здебільша тільки підмічував спільне та підкреслював загальне в дрібних навіть явищах українського письменства, які він стрічав на шляху девяти віків його розвитку. Франко не ставив гіпотез, тільки лучив факти, що на основі порівняної аналізи належали один до одного. Ця метода фільольоґічної праці мала у тому часі своїх поважних представників у російській фільольоґічній школі — Буслаєва, Тихонравова, Веселовського, а в українців Потебні, Котляревського, Драгоманова, Дашкевича. Франко пішов, не без доброго впливу Драгоманова, за цією школою, але не як невільний учень чужої методи, тільки як орґанічно незалежний робітник, що годен був стати самостійним творцем напрямку. І хворому Франкові ввижаються могутні постаті порівняного літературознавства, Веселовський та Драгоманов... він вірить, як тільки розпутають вони йому руки, то він створить свою систему історії літератури українського народу.

Яка користь була для українського народу від цієї фільольоґічної методи Франка? Через порівняння виступала ясніше часова і мовно-місцева ріжниця двох однородних памяток письменства — напр. великоруської Коломенської Палеї 1406 р. і Крехівської XV/XVI. в., та ряду інших джерел українського письменства давньої доби супроти рівночасного північно-руського і білоруського. Рівнож географічне зіставлення апокрифічних мотивів, розкинених по всьому словянству, зокремаж у памятках східно-словянської території — українського Подніпрія й Подністрівя, білоруського Подвиння і великоруського Поволжа... давало чимало нового матеріялу до думання і висновків. Порівнання цих матеріялів дає змогу спостерігати і пояснити єство нації, що виражається не тільки племінно-мовними особливостями, але й окремими слідами розвитку духової творчости в письменстві і мистецтві.

У кожної нації є свій окремий хід письменства, і саме за цим розвитком українського письменства стежив Франко до останніх хвилин свого життя. Коли ми сьогодні можемо говорити про звязки людової словесности українського народу з людовою поезією передхристиянського світа; коли фільольоґа-фолкльориста піддержить тут археольоґ і дослідник джерел людового мистецтва, то в цьому чимало є й буде Франкової заслуги. Франко як поет цікавився мельодією української пісні. Він сам співав, та як поет і фолкльорист цікавився і людовим мистецтвом. — Франко навіть написав обширну статтю про подільські килими з приводу виставки Федоровича 1892 р., та згодом переробив її з покійним Михайлом Коцюбою для вжитку шкільних читанок. Таким чином Франко публіцист — як свідомий член української нації, та скрізь і завсіди активний громадянин і цим справжній перший патріот свого народу, лучив поодинокі ступні й форми вияву його духовотворчих сил на площині історико-літературного досвіду. Цим робом Франко-фільольоґ обхопив весь величезний зміст сучасної проблеми про суть нації. Збирання фолкльорного матеріялу, опис рукописів,—корпуси—приповідок, апокрифів і леґенд, розгляд азбучної боротьби, монографії про міжнародній елемент в українському письменстві та про його питомі осяги, питання про українськоміжсловянські, зокрема — поль-

— на це хай будуть відповідю думки, що ми їх вище навели. Рішати тут напевно не буде запас золота, якого Польща має в цей мент на 15 відс. більше, ніж того вимагає статут емісійного банку. Французькі банкноти майже в 100 відс. покриті золотом (хоч кажуть, що це легенда, що це у великій мірі зденоноване чуже золото), проте справа обниження вартости гроша там сильно актуальна*). Правда — там буджет несамовито роздутий, безнадійний дефіцит, але чи ж в Польщі не трівожний стан буджету? Французький уряд бодай рахувати може на позички закордоном, а це для Польщі далеко-далеко важче.

Причини валютової кризи в Польщі таки доволі і вони кожного дня можуть зіпсувати нормальне функціонування грошевого механізму. Покищо в руках уряду є ще доволі засобів, аби заломання гроша спинити. Вважаємо, що польський уряд хоче за всяку ціну явитись у Льондоні як один із нечисленних, що ані формально ані фактично не відступили від золотого паритету. **Щойно вислід світової конференції вплине на дальшу долю золотого.** Цей вислід може бути дуже ріжний. Одно певне, що Польща буде змушена пристосувати свою валютову політику до грошевої політики більшости держав світу, не маючи ніяких даних на якісь відокремлені шляхи.

В. Несторович.

*) Дотично золота: останні справоздання емісійних банків виказують, що з держав, які тримаються золотого стандарту, золото втікає до тих держав, що цей стандарт кинули. За останніх 3 місяці зменшились запаси Франції і Голяндії на 10 міл. фунтів штерл., а Швайцарії на 13 і пів. Це велика небезпека для Польщі, яка належить до країв бідних. Банк Польський має 56 разів менше золота ніж французький, при 29 разів меншому обігу банкнотів.

Німеччина не може платити довгів.

У Берліні розпочалася 30. ц. м. конференція закордонних вірителів Німеччини під проводом д-ра Шахта, президента німецького державного банку. Д-р Шахт виголосив промову, в якій зазначив, що наради не мають характеру переговорів, тільки виміни думок. Причиною кризи є на його думку репарації. Він засував критичне положення німецького скарбу і зазначив, що сплата рат, які припадають на 1. липня ц. р. обнизить резерви державного банку нижче 300 міліонів, а тимсамим покриття марки зменшиться до 8 прц., після чого зовсім щезне. Тому д-р Шахт закликав вірителів, щоби недопустити до того.

В конференції бере участь 40 делегатів закордонних банків, між ними не тільки представники короткорочинцевих німецьких облігацій, але теж делегати емісійних установ німецьких довгорочинцевих позичок з Америки, Англії, Франції, Швайцарії та Голяндії. Наради потревають до кінця тижня.

Розенберґ непокоїть більшовиків.

Подорож Розенберга, судячи по більшовицькій пресі, дуже непокоїть більшовицький уряд. „Ізвестія" приносять статті К. Радека спрямовані проти зовнішніх плянів німецького уряду, містять дуже недотепні карикатури на Розенберга та його пляни відокремити від Московщини землі поневолених націй та подають дальші повідомлення про його акцію в Льондоні. В ч. з 16. та 17. травня поміщені повідомлення власного кореспондента та „Ліманіте", де м. і. сказано: „Англійський уряд поставився прихильно до підозрілих переговорів гітлерівського емісара з активними контрреволюційними організаціями. В Льондоні Розенберга приняли визначні англійські фінансисти та промисловці. Його запросили на інтимний обід, уладжений молодими консерватистами під проводом Рандольфа Черчіля, сина відомого Черчіля. На цьому обіді були присутні визначні фінансові діячі, члени парляменту, а також члени „Ліги боротьби за незалежність України". Розенберґ у промові підкреслив, що основною метою Гітлера, Ґерінґа і фон Папена є напад на Радянський Союз та „увільнення Европи від більшовицької мари". Розенбергові уладили велику овацію, коли він заявив, що Гітлер перемінить теперішню ворожість до національного соціялізму в загальну симпатію, зробивши те, чого не міг доконати Клемансо, а саме роздавити більшовизм.

В розмові з льондонським співробітником канадійського „Стар" Розенберг нібито заявив, що Франція незабаром полишить Польщу, яка буде рада віддати Німеччині коридор за активну поміч. Потім Польща дістане компензацію на Україні, яка має стати незалежною державою з полишенням сфер впливу для Німеччини та Польщі. Граф Бісмарк нібито заявив, що цей плян одобрюють впливові англійські кола.

Повідомлення „Ізвестій" про інтервю з співробітником „Стару" перечить пізнішим вісткам швайцарської преси, яка твердить, що з німецького боку Польщі запропоновано в заміну за коридор обєднання з Литвою, при чому литовські політичні кола малиб годитися на цю пропозицію з тою умовиною, щоби головним містом злученої з Польщею Литви було Вильно.

(Укрбюро Женева).

Гітлерівська револьта в Інсбруці.

ВІДЕНЬ, 30. V. ПАТ. Подробиці вчорашньої стрілянини в Інсбруці такі: Націонал-соціялісти хотіли дістатися пробоєм до касарні Гаймвери. В обороні касарні сторожа почала стріляти, наслідком чого чотири особи потерпіли тяжкі рани. Націонал-соціялісти готовились до нового наступу на касарню, однак прийшли військові відділи, що очистили середмістя. На вулицях уставлено скорострілі і засіки з кільчастого дроту. Протягом дня 36 осіб потерпіли рани, арештовано 18 осіб.

Віденські вищі школи закриті.

ВІДЕНЬ, 30. V. ПАТ. Наслідком подій, які склалися на університеті, закрито всі вищі школи у Відні на необмежений час. У звязку з тим канцлер Дольфус відбув конференцію з ректором університету д-ром Аблем, який висловив свій жаль з приводу суботніших подій на університеті. Канцлер приняв це до відома і заявив, що остаточне упорядкування відносин на університеті залишить раді міністрів.

ВІДЕНЬ, 30. V. ПАТ. Преса повідомляє, що націоналістичні студенти в Інсбруці влаштували демонстрацію проти поліції як протест проти вступлення на терен університету у Відні. В часі бійки побито кількох членів Гаймвери.

Австрія і Радянщина.

ВІДЕНЬ. 30. V. ПАТ. „Райхспост" повідомляє, що австрійський уряд рішив заборонити привіз радянських товарів до Австрії, якщо до 15. червня не скінчаться торговельні переговори між Австрією і Радянщиною.

Довкола пакту чотирьох.

ПАРИЖ, 30. V. ПАТ. Преса повідомляє, що в проєкті пакту чотирьох держав передбачено клявзулю, на основі якої всі сиґнатарі пакту протягом 10 років мають перевести розброєну акцію. Якщо це правда, держави які не беруть участи в пакті чотирьох, малиб згодитися на відложення розброєної конференції, аж скінчиться світова господарська конференція в Льондоні.

Проти зависоких податків.

Як повідомляють з Парижа, 29. ц. м. коло 380 тисяч париських склепів, магазинів, ресторанів, каварень і т. п. припинили свою роботу і закрили льокалі на знак протесту проти зависоких податків. Крім того у спортовій палаті відбулося віче з участю 50.000 осіб, на якому запротестували проти податкових тягарів. Подібні маніфестації були теж на провінції.

Мала Антанта говорить.

ПРАГА, 30. V. ПАТ. Розпочалася тут конференція пресової Малої Антанти, на якій чехословацький віцемін. закорд. справ д-р Крофта виголосив довшу промову, виступаючи проти всяких ревізіоністичних спроб. Він засував становище Малої Антанти супроти всіх, хто політикою ревізії мирових трактатів хоче викликати нову воєнну заверюху, що принесе загибіль цивілізації. Промовляли теж представники Румунії та Югославії.

На сесію Малої Антанти, що розпочинається у вівторок, приїхали до Праги міністри Тітулеску та Ефтіч.

По широкому світі.

— Німецький міністер пропаганди Ґебельс був на авдієнції в італійського короля, після чого мав довшу розмову з Мусоліні.

— У Відні розпочався міжнародній конгрес торговельних палат.

— Уряд Зл. Держав рішив випустити 15 червня ц. р. скарбові бони на 5 міліонів долярів.

— Літвінов переїхав із жінкою через Варшаву до Берліна та Женеви.

— За останнє чвертьріччя понад 80.000 турків за приказ Кемаля Паші змінило свої назвища. Своїм найближчим співробітникам Кемаль сам понадавав назвища.

ські взаємини у письменстві, питання історичної тематики памяток українського письменства, теорія і психольогія поетичної творчости та взаємин між поодинокими родами мистецтва — все це як велика частина досліду фільольогічної енциклопедії, має за одно з найбільших завдань — означити національне, спільне й чуже.

І коли в Галичині перед Франком послугувалися в історії письменства переважно біобібліографічною методою, а в ділянці поезії переказом і інтерпретацією даного твору, то Франко відмежувався від цієї механічної методи аналітично синтетичним напрямком, що творив передумови для всебічного окреслення змісту духової культури української нації.

Хоча сам Франко в багатьох випадках мусів послугуватися і давнім засобом фільольогічної праці — життєписом і переліком книжкового добра та змісту поодиноких стародруків і рукописів, то чинив це тільки для повности подрібного досліду давньої памятки, але не як ціль власної праці. Франко був занадто живого темпераменту, щоби вивчати памятку тільки формально, як громадянин, що був постійно в якійсь живій справі суспільній, він мусів скрізь підглянути й громадську рису тієї давньої памятки. Тимто він був у Галичині першим українським фільольогом з чуттям громадянина, та дослідником з розумінням ваги суспільного значіння літературного явища як вислову часового походу ідеольогічного життя нації.

За все те разом взяте — Франка в нас довго не признавали, не любили, йому по всякому шкодили..., але не зломали. Проте імя Франка-українця було скрізь знане, а його праця наукова скрізь високо цінена. Його радо друкували в Києві — українці, в Петербурзі — росіяни, в Софії — болгари, в Варшаві — поляки та в Берліні — німці. Добре відомі їм усім громадські переконання Франка та його приналежність до недержавного народу не могли змінити відносин істориків письменства до галицько-українського фільольога Франка, бо науковий світ потребував його поглядів на поодинокі питання словянознавства.

В дану хвилину розгубленості і повного розбиття творчих сил української духової культури та очевидного занепаду інтеліґентського середовища як споживача творів мистецтва, письменства й науки, треба ствердити одно: інтензивність дослідної праці Франка в ділянці української фільольогії збільшалася вміру забезпеки його коштів прожитку. Коли він у 1881 р. мріяв тільки про 50 гульденів місячно (20 дол.), та кидався від видавництва до видавництва, щоби найти місце для свого писання тоді годі було мати від нього щось основного. Коли ж він за співробітництво в „Kurjer-i Lwowskому" заробляв на хліб насущний, тоді починають появлятися одна за одною його монографія. Час розцвіту Наук. Т-ва ім. Шевченка під проводом Грушевського з цілою низкою наукових і громадсько-літературних видань є й часом розцвіту наукової праці Франка в томуж Товаристві і для тогож Товариства. І коли ми сьогодні, в годину повного занепаду духового українського життя, глядимо на колишній буйний розцвіт НТШ. так і фільольогічної праці Франка, то мусимо з Франком вірити у безмежну міць творчого духа нації. Цей невмирущий ґеній — творчий дух нації дасть нам перетрівати негоду лихоліття сірих буднів і оконечно осягнути намічену українській фільольогії мету: повне розкриття єства української нації та її місця серед народів світа.

Львів, 15.—24. V. 1933 р.

Розгляд жидівської петиції.

ЖЕНЕВА, 30. 5. ПАТ. Рада Ліги Націй під проводом делегата Італії розглядала петицію Бернгайма в справі положення жидів на німецькому Гор. Шлеську.

Рапорт зясував представник Ірляндії Лестер і ствердив, що стосування деяких приписів адм. законів могло статися з нарушенням гор.-шлеської конвенції. Опісля пригадав заяву німецького делегата, що німецький уряд рішений забезпечити пошанування приписів гор.-шлеської конвенції та що приверне правильне положення осіб, які з огляду на свою меншинну приналежність утратили права, які мали або, яким унеможливили виконувати їх звання. Рапорт предкладає приняти до відома німецьку заяву. Справу шкід, заподіяних жидам можна розглянути на основі льокальної процедури. Бернгаймову петицію треба звернути на шлях тієї процедури.

У відповіді німецький делегат Келер заявив, що німецький уряд не приймає рапорту до відома. Застерігся теж щодо прав Бернгайма вносити петиції, бо він не має з Гор. Шлеськом ніяких звязків і щойно від недавна був там занятий. Німецький уряд квестіонує Бернгаймове право з загальніших справах і в справі пристосовування німецьких законів до Гор. Шлеська, бо ті закони його не торкаються. Бернгайма годі теж уважати представником заг. інтересів населення Гор. Шлеська, бо він не є функціонарем на Гор. Шлеську, ні лікарем, ні батьком дітей, що ходять до гор.-шлеських шкіл. Німецький делегат не може взяти петиції під увагу, бо що торкається виконування законів, нічого оконечного досі на Гор. Шлеську не зроблено. Коли й нарушено конвенцію, то лише на основі фальшивого інтерпретування приписів закону підрядними органами. Ліга Націй повинна приняти до відома заяву Німеччини та признати петицію зліквідованою, на скільки це торкається її заг. сторінки. Щодо особистої справи німецький уряд може розглянути її на основі льокальної процедури.

Делегати Англії, Франції та Польщі не погодилися з думками висловленими німецьким делегатом.

З листів до Редакції.

Львів, 30. травня 1933.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу не відмовити помістити на сторінках Свого часопису отсей лист, який безперечно кине трохи світла на події в неділю 28. травня.

В „Новому Часі" з 31. травня у статті „Дашкевичівські Луги провокують" є замітка, що відпоручники молоді були в Управі „Луга" при вул. Коперника із заявою, щоби Луги не брали участи у Франківському святі. Дальше сказано там, що Луговики, не зважаючи на права гостинности в такому випадку, побили палицями відпоручників молоді.

Таку саму сплетню, немов би Луговики побили делегацію студентської молоді, з розмислом розпускали поміж публикою на Франківськім святі, в першій мірі поміж студентською і ремісничою молоддю, з тою метою, щоби підбурити студентську молодь проти Лугів.

Справа представляється так: *Ніякої делегації, ані від студентської молоді, ані від якоїнебудь іншої молоді, як загалом ніякої делегації в Управі Лугів у справі Франківського свята не було.*

Хтось, кому на тім, видно, залежало, зааранжував таку провокацію:

Рано в неділю 28. травня перед год. 6., коли до домівки „Луга" йшли на збірку Луговики і Луговички як зі Львова, так і з сіл, появилося при вході до домівки „Луга" 6 людців, яких навзиська стверджено такі: 1) Адам Тизьо, гр.-кат., лякерник, 2) Йосиф Малец, римо-кат., 3) Володимир Жук, гр.-кат., кафляр, 4) Фльоріян Марія, римо-кат., 5) Каліціньскі Францішек, римо-кат., 6) Світляк Болеслав, римо-кат. Все те людці з темним минулим, один з них знаний кишенковець.

Людці ті почали зачіпати Луговичок і Луговиків, з чого виязалася бійка, при чому напасники пробували ножів та грозили стрілянням. Бійка почалася при вході до домівки, перенеслася на подвіря, а пізніше знову на вул. Коперника і скінчилася побиттям напасників, інтервенцією поліції й арештуванням 9 луговиків.

Напасники, як свідчать їх назвища і народність, зовсім певно не знали, що таке „Луг" чи українські націоналісти і мабуть не знали зовсім, що такі організації загалом істнують.

Як повірити „Новому Часові", та уважати цю компанію за делегатів від української студентської молоді, то дійсно можна з розпуки заплакати, що вона має таких делегатів. Але ми свято віримо, що ті делегати післані кимсь другим, а не українською молоддю. А ким післані — то „Новий Час" хіба знає, та може про це сказати.

З тих темних людців зробили на цвинтарі делегацію студентів, яку Луговики чібито мали побити. Як довго „Луг" займає домівку при вул. Коперника 5, за цілих 6 літ, ні такого ні подібного випадку не то рано в год. 6., але й вечором ніколи не було. Провокація і напад темних типів на „Луг" була очевидно кимсь упляньована саме на час, коли вулицею Коперника переходили відділи з вінцями на Франківське свято з головного двірця, від стрийської, янівської і городецької рогачки.

Людці ці зовсім певно з власної волі не починали авантюри. Хтось наняв тих 6 людців на те, щоби зробили авантуру під „Лугом" та щоби опісля використати цю авантюру в тому напрямі, що Луговики побили студентську делегацію, так, як твердить це „Новий Час" у своїй статті.

Ось тут загадка, хто заанґажував цілу ту провокацію і хто сфінансував її. Це безперечно виснилоб і багато інших справ у теперішній українській дійсності.

Можеб і судові чинники занялися цією справою, аби винайти того, хто зевербував темних типів до авантюри на вул. Коперника, щоби викликати дальші події на цвинтарі, в яких полилася кров зовсім непричасних людей.

З високим поважанням

Д-р Роман Дашкевич.

ЗГОРІВ ЖИДІВСЬКИЙ ТЕАТР.

ЧЕРНІВЦІ, 30. 5. ПАТ. У Чернівцях згорів до тла нічю на 28. травня будинок жидівського театру. Слідство не устійнило причини пожежі.

НОВИНКИ

— **З днем 1. червня ц. р.** здержуємо висилку часописи тим передплатникам, які не вирівняли залеглости.

— **Вінки і панахида на могилі Ів. Франка.** Ґімназія „Рідної Школи" у Львові при вул. Театинській і народня школа дівоча ім. Шевченка при вул. Мохнацького зложать у четвер 1. червня в год. 9.30 рано вінки на могилі Івана Франка (Личаківський цвинтар), причім о. катехит Ґорчинський відправить там панахиду.

— **Замісць вінка на могилу Івана Франка** зложив Земельний Банк Гіпотечний 50 зол. на будову нагробника.

— **Провідник по Ґуцульщині** видала польська „Головна військова книгозбірня" у Варшаві. Ця книжка має намір спопуляризувати між мешканцями польських земель наші Карпати і заохотити їх до ріжних прогульок і спортів на Гуцульщині. При цій нагоді приходить нам на думку, що ми повинні би давно вже мати такий провідник в українській мові.

— **Оглядини вистави українських промислових виробів.** Старшина Народньої Організації Українців м. Львова — дільниці в середмістї порішила оглянути виставу українських промислових виробів. В тій цілі закликає всіх своїх членів і прихильників, щоби взяли у цих оглядинах збірну участь. Члени старшини мають явитися на виставу в комплеті. До гурта зорганізованих членів можуть також прилучитися особи зпоза організації. Дата оглядин 31. травня (завтра), год. 4. пополудні. Збірний пункт при вул. Зімоповича 17. перед год. 4-ою.

— **Обовязок вимінювати банкноти.** Як повідомляють з Варшави, м-ство скарбу наказало, щоби всі каси скарбових урядів і всі каси державних урядів вимінювали публиці банкноти на здавкові гроші. Цей наказ був потрібний з огляду на те, що в багатьох випадках виміна банкнотів стрічалася з труднощами.

— **Вибили шиби в школах.** Невідомі особи повибивали шиби в школах сіл Небожки й Липнян на Луччині та поприклеювали відозви з погрозами вчителям.

— **Страшна пожежа.** В с. Сушні ковельського повіту загорівся водяний млин. Вогонь перекинувся на селянські забудовання. Згоріло біля 100 хат і клунь, 60 коров та 30 коней. Погорільці залишилися без даху над головою та хліба.

— **Зловживання в „кулках" рільничих.** В Луцьку арештували віцепрезеса каси „кулок" рільничих Чаплінського під закидом дефравдації кількадесятьох тисяч зол.

— **Хуртовина.** Над містом Давидгородком на Поліссі пройшла хуртовина, що зірвала дахи з 8 домів і 2 клунь.

— **Безкарне вбивство.** Ще в 1928 р. дідич з Черемшанки на Ковельщині Т. Ґіжинський застрілив з мисливської рушниці селянина П. Оліферчука за те, що той зрізував лозу на кошик. Окружний суд у Луцьку засудив Ґіжинського на рік вязниці. Прокуратор зголосив апеляцію. Апеляційний суд у Люблині збільшив йому кару до 3 літ. Найвищий суд відкинув засуд. Розправа відбулася наново і Ґіжинського засуджено на 6 місяців та й цю кару подаровано на основі амнестії.

— **Знасилування 10-літньої дівчинки.** Вчитель сільської школи в селі Журавичах на Луччині Юзеф Маленда знасилував 10-літню свою ученицю Фльорентину Домбровську. Волинського „культуртреґер-а" арештовано.

— **Ревізія в нотаря.** З наказу прокураторської влади переведено ревізію в канцелярії арештованого нотаря Ґодлевського в Луцьку.

— **За вбивство.** В Чорткові почалася розправа проти 31-літнього Йос. Старневського, плютонового КОП-у, якому акт обвинувачення закидає, що в 1931 р. вбив свою 18-літню наречену Мирославу Вербицьку. Він знасилував її, вбив, а опісля викинув на залізничий шлях.

— **Стріляв крізь вікно** невідомий чоловік до побережника Сторожука Василя, що живе біля Берлина (пов. Броди). Куля зранила тяжко Сторожукову жінку в груди. Втятий кріс полишив на місці.

— **Ще гранати.** Кількох хлопців із села Голосковичі (пов. Броди) найшли на полі Пониковиці гранату з часів світової війни. Коли стали маніпулювати нею, граната вибухла й убила 12-літн. Ант. Ошура, два хлопці були тяжко ранені, три лекше.

— **Ріжні вістки.** Товаровий потяг наїхав між Станиславовом і Галичем на дрезину і викинув її у рів, наслідком чого три її пасажири тяжко потовклися. — В Рясні Польській під Львовом утопилася дитина в бочці з водою. — На головному двірці у Львові у вихдоку вкрали купцеві Шафранському з Варшави 480 зол. — При праці в лісі бар. Гороха в коломийському повіті вбило дерево робітника Петра Яковишина. — Ректором університету в Познані вибраний проф. мед. д-р Ст. Рунґе. — На 16-літнього Романа Бекерського зі Збоїск під Львовом напало за містом кількох опришків і здерли йому з ніг нові черевики.

— **За міліонові зловживання.** Варшавський окружний суд оголосив присуд у голосному процесі інж. Рущевського, якого засудив на кару пять літ вязниці, наказуючи негайно його арештувати. Властиво засудили його на 6 літ, однак рік подарували йому на основі амнестії. Як відомо, Рущевський зі своїми спільниками допустився ріжних зловживань при державних будовах у Ґдині на півтора міліона золотих.

— **Князь злодій.** В городському суді у Варшаві відбулася розправа проти князя Друцького-Сокольніцького, сина б. ґенерал-губернатора на Кавказі, під замітом крадежі брилянтової колії на шкоду інж. Тепіцинової. Аристократичний злодій бував гостем у неї та в часі одної гостини вкрав колію. П. Тепіцинова не підозрівала його зовсім, аж нарешті пізнала свою дорогоцінність на виставі одного ювілера при вул. Маршалковській. Слідство викрило, що колію до склепу продав якийсь Фельдштайн, набувши її від кн. Друцького-Сокольніцького. Обвинувачений оправдувався нуждою. Слідство ствердило, що він справді находився в дуже важкому матеріяльному положенні, а в останніх часах працював при каналізаційних роботах. Перед судом сказав, що колію дістав у дарунку, заставив її, а найшовшись у безвихідному положенні, продав заставну картку. Суддя засудив його на три місяці арешту з припиненням кари на 2 роки.

З театру.

Великий Міський Театр: „Капітан із Кепеніка“, 13 яв. Цукмаєра.

В основу цієї песи лягла славна колись сенсація про звичайного шевця, що переодягнений у мундур гвардейського капітана заарештував бурмистра містечка Кепенік з його помічниками, забрав громадську касу і втік. Автор у цілій низці картин відтворює атмосферу прусько-юнкерського мілітаризму та психольогію шевця-бідолахи, що наслідком одної молодечої провини, відсидівши непомірно важку вязничну кару, не може більше стати членом громадянства, ні чесною людиною, бо не може дістати — ні свідоцтва приналежности ні пашпорту. Вся песа різка, дотепна, сатира на мілітаризацію держави, нині незвичайно актуальна. Глядач довго не запримічує, як у ріжних сценах зручно вплетений той самий глумливий мотив гльорифікації армії.

Інсценізація та гра першорядні. Головну ролю грає великий артист Ярач. **м. р.**

—o—

Із судової салі.

ОУН перед судом у Тернополі.

Перед трибуналом суду присяглих у Тернополі розпічнеться у вівторок 6. червня ц. р. дводенний процес проти девятьох українців з тернопільського і теребовельського повіту, обвинувачених за державну зраду зі статті 97 § 1. карного кодексу (кара до 25 літ вязниці) та приналежність до ОУН і за розповсюднювання летючок ОУН в листопаді 1932 р. (стаття 154 § 2 к. к., загрожена вязницею до 5 літ). Перед судом станутъ: 1) Йосиф Іванюта, літ 26, парубок, рільник, 2) Володимир Дудар, літ 21, парубок, рільник — оба з Мишкович, пов. Тернопіль, 3) Евген Круговий, літ 20, парубок, рільник з Березовиці Великої, пов. Тернопіль, 4) Роман Порубалюк, літ 21, парубок, крамар, 5) Михайло Коблянський, літ 35, жонатий, рільник — оба в Ладичині, пов. Тернопіль, 6) Володимир Куцан, літ 27, жонатий, швець, 7) Володимир Коблянський, літ 32, жонатий, швець — оба в Микулинцях, пов. Тернопіль, 8) Степан Круківський, літ 19, студ. прав — оба з Теребовлі. Останні оба відповідають тільки за злочин державної зради зі ст. 97 § 1 к. к. (ОУН). Обвинувачені Іванюта (одинокий анальфабет), Круговий, Порубалюк, Круківський і Дудар сидять від половини листопада 1932 у слідчій вязниці; інші пересидівши кілька тижнів у слідчій вязниці, відповідають тепер з вільної стопи. Предсідником розправи є віцепрез. Вендриховський, боронять пос. д-р Степан Баран і пос. д-р Ладика.

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. ФРАНЦ РАБІЙ.

Дня 25. V. ц. р. помер у Самборі б. декан і парох Самбора, член основник багатьох українських товариств у тому місті й заслужений у ріжних ділянках праці громадянин і священик. З Покійним зійшов з цього світа знаний не лише в Самбірщині, але й у цілому краю великий народній робітник, якого кличем була безнастанна праця для церкви, організація ріжних церковних і світських товариств, які, ведені щасливою його рукою, все гарно розвивалися і приносили великі користи для народу.

Походив о. Рабій з бідних селян-латинників у Мостищині, гімназію кінчив у Перемишлі разом з д-ром Т. Кормошом, д-ром Д. Стахурою та пізнішим лат. епископом Новаком. Як ученик гімназії бував у домах околичних українських священиків, яких патріярхальне життя так промовило до його душі, що рішився кінчити українську теольогію. В кілька літ по висвяченні зложив іспит на гімназійного катехита й обняв посаду учителя релігії в дівочій виділовій школі у Самборі. На тому становищі перебув понад 25 літ, опісля був парохом Самбора. Як молодий катехит і знаменитий популярний промовець кидається до народньої праці. Наперед в одинокій тоді „Читальні Людовей“, у якій згуртоване було все самбірське міщанство без ріжниці віри й нації. При тій читальні закладає касу, котру опісля перетворює в окрему могутню інституцію, яка донині носить назву „Рабіївської каси“.

В 90-их роках разом з пок. о. Ріпецьким та о. Гмитриком закладає священиче т-во „Ризниця“, яке розвинулося також у могутню торговельно-фінансову установу. При т-ві „Ризниця“ основує з пок. о. Щавинським приют для вдів і сиріт по священиках, який багатьом втирав сльози і вишукував приміщення. В тих самих роках разом з проф. Біленьким засновує філію „Просвіти“, відтак читальню „Просвіти“, якої головою був до смерти.

Незвичайно живу й кипучу діяльність розвинув о. Рабій на становищі пароха Самбора у крайно занедбаній і незвичайній спершу парохії. Будучи директором двох фінансових установ, поставив гарний парохіяльний мурований дім на місці вогкої нори, крім того такий самий гарний будинок на мешкання для двох вікарних священиків і муровану дяківку для дяка й паламаря, в якій містилась також дяківська школа. Розширив значно парохіяльну церкву добудуванням до неї двох нав, у котрих приміщено два престоли — а все те без конкуренції, лише на добровільні датки парохіян. Крайно бідну самбірську церкву вивінував у гарні дорогі ризи, справив теж величаве, сріблом коване евангелія. Щоби піднести доходи парохії, вибудував на довгім вузькім скравку землі, що притикає до парохіяльного дому, дім на поміщення кільканадцяти чиншових крамниць. При помочі т-ва „Ризниця“ закупив муровану домівку на українську захоронку, яка виховує діти українського міського пролетаріяту. Для української інтелігенції вибудував домівку на приміщення „Української Бесіди“.

Був довголітнім радним Самбора і заслужився багато для того міста. Написав книжку про чудотворну ікону самбірської Богоматери, виєднав у Римі дозвіл („бреве“) на відпусти всіх Богородичних празників у Самборі, на які стягались і стягаються тисячі богомольців з цілої Бойківщини.

Як батько дав найкраще виховання своїм 11 дітям, які дуже любив і дбав за їх долю. Виховав їх на гарних українських громадян. Один священик, один адвокат, троє докторами фільософії (без посад!), чотири доньки замужні, а наймолодша кінчить учит. семинарію.

Світова війна, кількакратні арештування, з того пів року на Домбю, а також інші турботи, підтяли його сильний організм. Так відійшов від нас правдивий священик по чину Мелхиседека, великий робітник у винограді Христовім, дорадник бідних, людина з усе погідним лицем, з лагідною усмішкою для кожного свого парохіянина, для кожної людини, яка в біді шукала у нього поради й потіхи. Величезний здвиг народу, на похоронах масова участь жидів і ін. були доказом глибокої пошани до Покійника і вдячности мас за його майже піввікову працю на терені Самбірщини. В. Й. П! *І. Ф.*

—o—

Відгуки дня.

Пора, місце і причина.

Я все був за тим, щоби молоді люди билися. Як є війна, то на війні, а як мир, то підчас миру. Бідний той нарід, якого молодь тільки грає „грінес“, шахи, чи бавиться „пташка“.

Тому так радо дав би складку на тренера боксу, шерму, чи на кошти лічення для ушкоджених юнаків. Це останнє не вимагалоб великих вкладів, бо відома річ, що рани товчені, тяті чи колені далеко швидше гояться на молодім організмі, як на „старій войні“.

Тішуся, коли чую, що наші молоді люди не стерпіли наруги, не пропустили мимо вуха насмішки, чи врешті не сховали до кишені обиди. Все одно: особистої чи загальної, власної чи чужої.

Але до всього потрібна пора, місце і причина.

Коли хоч одної з тих трьох точок бракує — виходить... як на Франковім Святі.

Почнемо з кінця.

Причина...

Одні кажуть, що була, другі, що ні, — одним словом, як звичайно в нас, а переважно у світі.

Але пора і місце...

Пора: Франкове Свято, місце: цвинтар. Тисячі народу з тисячами політичних переконань, поглядів та орієнтацій. А між ними „Луги“ і впорядчики.

„Лупайте цю скалу, бо вам призначено скалу отсю розбить“.

Так кликав колись Франко, ані в гадці не маючи недокінченого бруку біля Личаківського цвинтаря.

Молодша частина впорядчиків узяла це і до себе і до бруку та почала лупати скільки сили в мязах.

А потім камінням на „Луг“.

Кидання каміння дуже добрий спорт, але вимагає немалої вправи. Це знають навіть малі діти, які часто мірили у воробця, а трафляли у вікно, або гімназійні учні, які мірили у вікно, а трафляли у воробця.

Наші молоді „каменярі“ видно не знали цього, бо думали, що й без вправи можна і мірити і трафити в „Луги“.

Тимчасом мірили в „Луги“, а трафили... в панну Скварківну і ще в багато інших, які прийшли поклонитися Франкові.

Виходить, що ні пора ні місце не відповідало. А як це не відповідало, то в такому разі тяжко відповісти і на питання: чому?!

Хіба вдатись по поміч до одного вченого, який у своїй книжці записав:

„Мязи добра річ, але в тіснім звязку з мозком, хочби й з молодим!“

Якщо відкинути отой тісний звязок, то справа ясна.

Галактіон Чіпка.

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬ.

Посвячення домівки чит. „Просвіти“ у Грабівці. У глухій закутині Тернопільщини, донедавна дуже занедбаний разом зі сусідніми селами Білоскірка, Баворів, Заставе і Смолянка, відбулося в неділю 21. травня ц. р. посвячення мурів домівки читальні „Просвіти“ в Грабівці. Соборну Службу Божу відправив о. радн. Лопатинський з Прошової в асисті дияконів о. Богатюка з Товстолуга й о. Кузьми з Баворова, після якої процесійний похід перейшов на площу, де будується домівка читальні. Акту посвячення довершив о. Лопатинський при співучасти місцевого священика о. Володимира Ратича (від кількох днів пароха в Ступках, тернопільського повіту), о. Матвія Лончини з Магдалівки та оо. Богатюка і Кузьми. На свято зібралися около три тисячі народу з цілої околиці, до котрого промовив перший о. Вол. Ратич незвичайно гарними і щирими словами, як той, що девять літ трудився на місці, підносячи заслуги тих громадян, що причинилися до двигнення села із занепаду, а головно підносячи заслуги уроженця того села Івана Вісньовського зі Злучених Держав, що на памятник і читальню приислав сам 670 долярів, а крім цього зашився збіркою та присилкою грошей, за які тепер будують і викінчують домівку читальні, де знайде приміщення й кооператива. Опісля розпочалася святочна академія під голим небом промовою посла д-ра Степана Барана про вагу і значіння освітньої організації для національного освідомлення і культури нашого народу. З черги слідували привіти: проф. Ів. Бриковича від тернопільської філії „Просвіти“, д-ра Няичура від Пов. Союзу Кооператив, пос. д-ра Ладики, Ів. Блажкевичевої від жіноцтва й о. Богатюка від установ у Товстолузі. Між поодинокими промовами грала пісні орхестра з Ілавча. Свято закінчено відспіванням національного гимну. В часі академії місцевий „Стшелец“ хотів зробити бешкет, але це йому не вдалося.

СТРИЙ.

Курс для пожарничих інструкторів у Сколім. У Сколім відбувся триденний курс для пожарничих інструкторів, зорганізований меткою старшиною місцевого „Сокола“. Участь у курсі взяли відпоручники дальших і ближчих „Соколів“ та „Лугів“. До ведення курсу виделегував стрийський „Повітовий Сокільський Союз“ інструктора пожарництва радн. Будзиновського Альфреда. Технічні вправи відбувалися на міській пожарній вартівні. Кінцевий показовий попис у гашенні дахового вогню приняла численна (не зважаючи на дощ) публика рясними оплесками. По пописі роздано учасникам курсу свідоцтва покінчення курсу.

Анкета під кличем „Свій до свого“, переведена на запрошення „Союзу Українок“ і Повітового Союзу Кооператив заповідає енергічніші, як досі, заходи стрийського громадянства для проведення того клича в життя. До введення в життя піднесених на анкеті думок вибрано окремий комітет. Наміченій праці можна лиш побажати якнайкращих успіхів. **б. м.**

—o—

СПОРТ.

ЗМАГАННЯ У ВІДБИВАНЦІ.

В середу 31. травня 1933. починаються на площі Сокола-Батька розгривки у відбиванці за мистецтво львівської округи. До розгривок на середу вильосовано дружини: Пласт (всі муж. склади), К. Л. К. та УССК. Господарі: Пласт і КЛК. Початок: год. 3.30. В неділю і понеділок рано 4. і 5. червня дальші розгривки між дружинами: Сокіл III., Сокіл IV., Сокіл-Батько, КЛК, Тризуб. — Збірка дружин на площі С.-Б. в год. 8.30.

ТАБЕЛЯ ЗМАГАНЬ ЗА МИСТЕЦТВО ЛЬВІВСЬКОЇ ОКРУГИ У. С. С.

1) Сокіл IV — 2 гри, 4 пункти, в. в. 14:5.
2) Сокіл (Золочів) — 2 гри, 4 пункти, в. в. 9:2
3) Чорноморці — 2 гри, 4 пункти, в. в. 5:0.
4) У. Р. С. К. — 1 гра, 2 пункти, в. в. 1:0.
5) Тризуб — 2 гри, 2 пункти, в. в. 1:0.
6) Мета — 2 гри, 0 пунктів, в. в. 0:2.
7) Дніпро (Винники) — 2 гри, 0 пунктів, в. в. 4:10.
8) Комета — 3 гри, 0 пунктів, в. в. 2:15.

З ДІЯЛЬНОСТИ К. Л. К. У СТАНИСЛАВОВІ.

Карпатський Лещетарський Клюб у Станиславові рішив, хоч зимовий сезон покінчився, створити спеціяльні секції, в яких члени моглиб і далі вправляти ріжні спорти, приготовлюючись у той спосіб до зимових спортів. У половині травня К. Л. К. скликав сходини членів і тоді створено ситківкову секцію, до якої вписалось 18 членів. У першу чергу управа секції звернулася до товариства „Чорногора“, яке є посідачем одинокого українського корту у Станиславові, з проханням винаймити корт для тоїж секції, яка в тому часі була одинока у Станиславові. Товариство „Чорногора“ подало такі умовини і години до диспозиції К. Л. К., що їх не можна було приняти і які нічим не ріжнилися від умовин

ставлених іншим, зовсім приватним грачам усякої вародности. В огляду на те, управа секції при помочі посторонніх людей винаняла корт у „Ревери“ на дуже догідних умовинах. Дня 21. V. заложено ще секцію водну при К. Л. К., яка має за мету поширювати передовс м каяковий спорт та запізнавати членів з красою прогулянок по Дністрі й інших українських ріках. Водна секція має до своєї розпорядимости 5 каяків, які є власністю поодиноких членів. У найближчому часі секція приступає до будови більшого судна, щоби в той спосіб уможливити більшій скількости членів улаштовувати спільні прогульки Дністром.

СПОРТ ЗА КОРДОНОМ.

Відень.

Фіналові змагання за чашу між Австрією і Б. А. Ц. закінчилися перемогою Австрії 1:0. Героєм дня був воротар переможених, котрий оборонив дуже багато небезпечних стрілів нападу Австрії. Одинокі ворота добув цілівий лучник Шпехтль чудовим стрілом з 35 метрів. Цією перемогою закваліфікувалася Австрія до гор за чашу середньої Европи (Мітропакеп). Другою дружиною Відня, що буде грати за чашу середньої Европи, є новий мистець Вієнна.

Змагання за мистецтво: Вієнна — Адміра 2:2; Спортклюб — Вакер 3:1; Рапід — Ф. А. Ц. 2:1; Гакоаг — Лібертас 1:0.

Прага.

Спарта — Вікторія Жіжков 5:2; Лібен — Вікторія (Пільзно) 3:1; Находь — Богеміянс 4:2.

Будапешт.

Мистецтво Мадярщини добув Уйпешті перед Гунгарією і Ференцварош.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

о. Яр. Левицький: ЄРЕЙСЬКИЙ МОЛИТВОСЛОВ. Львів 1933. Накладом священичої кооперативи „Власна Допомога“. Стор. 540. Форм. 16°.

Biskup Grzegorz Chomyszyn: „PROBLEM UKRAIŃSKI“ Odbitka z XXIX i XXX tomu miesięcznika „Nasza Przyszłość“. Str. 112. 8°.

ЖУРНАЛИ.

„BIULETYN POLSKO-UKRAIŃSKI“, miesięcznik. Nr. 4. Warszawa, maj 1933.

ДЗВІНОЧОК, часопис для українських дітей. Ч. 20. Львів, червень 1933.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр

Середа, 31. травня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніка“ (вистава закуплена).

Четвер, 1. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніка“ (виступ Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Середа, 31. травня год. 7.30 веч. Вистава Комітету „Ратуймо дитину“.

Четвер, 1. червня год. 7.30 веч. „Несхопний“.

Кіна.

АДРІЯ: „Примарні ночі Льондону“.

АПОЛЬО: „Біла одаліска“ (Дон Хо є Мохіка).

АТЛЯНТИК: „Під Твою оборону“.

КАСІНО: „Жінка з другої руки“ (Жан Гарльов).

КОЛІСЕЙ: „Мадам Гільотін“ і ревія „В сяйві сонця“.

КОПЕРНИК: „Мадам Батерфляй“.

МАРУСЕНЬКА: „Мадам Батерфляй“.

МІРАЖ: „Конгоріля“.

МУЗА (давн. „Оаза“): „Погромники просторів“.

ПАЛЯС: „Екстаза“.

ПАН: „10 проц. для мене“.

ПАСАЖ: „Боротьба з наслідками проституції“.

СТИЛЕВЕ: „Бейбі“ (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка йдуть спати“.

ХИМЕРА: „Люди в готелі“.

УТІХА: „10-х із Павяка“ та ревія.

Закордонне радіо.

Середа, 31. травня 1933.

Мор. Острава (263,8) 17.00 Опера для дітей; **Братислава** (279,3) 12.30 Концерт; **Бреслав** (325) 21.00 Пісні моряків, хор; **Міляно** (331,4) 20.30 Комедія, Концерт; **Штутгарт** (360,6) 10.10 Пісні, 10.30 Камер. музика; **Рим** (441,2) 20.45 Квартет; **Прага** (488,6) 19.30 „Ді Ферльобунг ім Траум“ оп. Краса; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.00, 19.45 Концерт; **Рига** (525) 18.30 „Паганіні“ оп. Легара; **Харків** (937,5) 9.00 Солісти, 10.30 Літ. трансмісія, 13.50, 19.00 Концерт, 15.00 Українські нар. пісні та смичкова музика, 16.00 Літ.-муз. трансмісія; **Москва** (1000) 17.25 „Сорочинський ярмарок“ (Досв. 720 м.), **Давентрі** (1554,4) 15.15 Концерт, 21.35 „Дика качка“ песа Ібсена.

Четвер, 1. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30, 19.55 Концерт, 19.10 Авдиція; **Копенгаген** (281,2) Симф. концерт (спів, данська музика); **Міляно** (331,4) 13.45, 17.00 Муз. всячина, 20.30 „Отельо“ оп. Вердія; **Льондон** (356) 21.15 „Дон Карльос“ оп. Вердія; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.25, 19.50 Спів; **Берлін** (419) 16.30 Концерт, 20.45 „Драй Кайзерегер“ нар. песа Ангермаєра; **Білгород** (429,7) 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 13.00 Муз. всячина, 17.30 Солісти, 20.15 Спів — Джізельда Бозітатібус (сопран); **Лянгенберг** (472,4) 16.30 Моцартові твори, 20.30 Вес. авд. „Максим і Марко“; **Прага** (488,6) 20.35 Концерт Миколи Малка; **Відень** (518,1) 12.00 Квартет, 16.55 Концерт орх., 19.40 Джезбенд на два фортепяни; **Мінхен** (532,9) 21.00 „Паяци“ оп. Леонкавалля; **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. музика; **Харків** (937,5) 9.00 Рос. оп. музика, 10.30 Композиція або опера, 13.50, 18.00, 20.00 Концерт, 15.00 Нар. пісня, 16.30 Гумор і сатира, 19.00 Авдиція; **Москва** (1000) 17.25 „Дочка пані Анго“ оп. Лекока (Досв. 720 м.).

Львівське радіо.

Середа, 31. травня 1933.

12.10, 17.00, 22.25 Грамофон, 15.35 Для дітей: „Як ексцентричний англієць побив рекорд риболовлі“; 16.00 Для абітурієнтів: „Студії на мат.-природ. виділі“; 16.15 Грамофон, Сільва рерум; 16.40 Про плекання собаки; 17.40 Суспільні правні поради; 18.00 Танкова музика; 19.00 Пластичні вістки; 19.30 Словацька література; 20.00 Муз. балачка про Брамса; 20.15 Камеральний концерт у честь Брамса, 21.15 Спортові вістки; 21.25 Хор Дана; 22.15 Світ гарний; 23.00 Танк. музика.

Четвер, 1. червня 1933.

12.10, 16.15 Грамофон; 15.15 Господарський комунікат; 15.25 Грамофон, Збіжева біржа; 16.00 Для абітурієнтів: „Студія правничих наук і політичного знання“; 16.25 Лекція фр. мови; 16.40 Ів. Влад. Давід як учений та педагог; 17.00 Грамофон, Сільва рерум; 17.20 Фортепян; 18.00 Легка й танк. музика; 19.00 Червоний князь і його втеча з кармелітської тюрми; 19.30 Фейл. „Сабалові казки“; 20.00 Легка музика (орхестра, спів); Спортові вістки; 21.30 Авд.: „Сирена“ Гомуліцького, „Лекція танцю“ Шанявського; 22.15 „Спогад“ (про Зельму Курц); 23.00 Танк. музика.

—o—

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У Львові долляр у вівторок далі виявляв знижкову тенденцію. Банк Польський купував доляри по 7.35. У приватних оборотах платили тоді за доляри по 7.40. Около год. 11. Банк Польський обнизив курс до 7.30. Тоді в позабанкових оборотах курс доляра обнизився до 7.35.

Золото: доляри 9.22—9.26, дукати 85.10 85.50, корони 38.40—38.70, франки 36.50—36.80.

Срібло: корони 0.30, фльорени 0.75, рублі 1.30.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 124.25, 124.56, 123.94, Голяндія 359.70, 360.60, 358.80, Льондон 29.95, 29.90, 30.08, 29.78, Париж 35.10, 35.19,35.01, Швайцарія 172.73, 171.87, Берлін 208.50.

Акції.

Банк Польський 74 і одна четверта — 73 і три четверті — 74.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	29·—	29·50
Пшениця збірна	26·—	26·50
Жито одноціле	14·50	14·75
Жито збірне	13·50	14·—
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·50	10·—
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	13·—	15·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·50	8·—
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	12·50	13·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	24·50	26·50
Просо краєве	15·50	16·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	30·50	31·—
Пшениця збірна	27·50	28·—
Жито одноціле	16·—	16·35
Жито збірне	15·—	15·50
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	10·—	10·50
Мука пшен. люксусова	58·50	59·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	30·—	30·50
Висівки житні	7·50	7·75
Висівки пшеничні	8·—	8·25
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	37·—	39·—
Пенцак ч. 10	24·—	26·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·5.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 29. і 30. V.: масло —.—, молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60—2.80. Тенденція на масло і молоко знижкова, на яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

В прив. жін. гімназії СС. Василіянок у Львові (вул. Длугоша ч. 17 а) вступні іспити до вищих кляс (IV—VII) давного клясичного типу, як і до IV—V-ої кляси гуманістичного типу відбудуться в днях 7—10. червня, вимково ще і в днях 15.—16. червня. Вступні іспити до II-ої кляси давного клясичного типу й до I-ої кляси нового уладу, яка заступить дотеперішню III-у клясу, відбудуться в днях 15—16. червня, вимково і в раншім речинці. Зголошуватися треба до 7-го, згалядно до 15. червня. При гімназії є інститут, у якому учениці можуть мати вигідне приміщення. Ближчі інформації подає що-дини управа гімназії. — За Управу: **д-р В. Щурат.**

Приватна Коедукаційна гімназія ім. Івана Франка в Дрогобичі. Вступні іспити до кляс IV.—VII. почнуться дня 14. червня ц. р. по роздачі свідоцтв. Вступні іспити до I-ої кляси гімназії нового типу почнуться дня 16. червня в 8-ій год. рано. Удокументовані зголошення приймає Управа до 10. червня ц. р. Гімназія має права державних шкіл. Замісцеві ученики знайдуть дешеве приміщення в бурсі. — **Управа.**

Звичайне Загальне Зібрання Товариства Учителів середніх і вищих шкіл „Учительська Громада“ відбудеться 15. червня 1933 р. у Львові при вул. Мохнацького 12 з таким денним порядком: 1. Відкриття Зібрання. 2. Відчитання протоколу мин. Зібрання. 3. Звіт з діяльности й ухвалення абсолюторії. 4. Вибір нової Ради. 5. Справа 25-літнього ювилею „Уч. Громади“. 6. Внески. Наради відбудуться в українській мові. Участь усіх делегатів обовязкова. Початок в 10 год. ранку. — **Головна Рада Т-ва „Учительська Громада“.** 2039

Школа Малої Духовної Семинарії у Львові, типу клясичної гімназії. Гр.-кат. Мала Духовна Семинарія у Львові, вул. Сикстуська ч. 39 а. відкриває у шк. році 1933-34 (крім VIII. кл. старого типу) кляси I—III типу клясичної гімназії, що відповідатимуть кл. V і VI всенародніх шкіл та I. клясі нової державної гімназії з наукою латинської мови від I. кляси та німецької від II. кляси. Вчать кваліфіковані вчителі середніх шкіл. До I. кляси приймуть учнів із скінченою IV. клясою всенародніх шкіл за вступним іспитом. Докладніші пояснення найдуть зацікавлені в „Меті“ з дня 4. червня 1933, ч. 22. Вступні іспити до всіх кляс відбудуться ... 17. червня за попереднім зголошенням.

П. Проф. гімназ. Підлужного прошу подати свій адрес у справі нашої служби підчас війни в XI. див. піхоти австр. армії. **St. Beer, Poznań, Wielkie Garbary 12.**

Збаражчина. Поновно скликані Звичайні Загальні Збори Т-ва „Український Дім“ у Збаражі відбудуться дня 15. червня 1933 р. в год. 10-ій рано у власній салі. — **Виділ.** 2038

Вписуйте молодь до фахових шкіл! Вписи учениць на 1, 2 і 3 рік Жіночої Фахової (кравецької) Школи Кооперативи „Труд“ у Львові, Ринок 39 вже почалися. Вписуватися можуть учениці, що покінчили 14—18 рік життя та 5—7 кляс вселюдної школи. Учениць з матурою або кількома клясами семинарії чи вищої гімназії приймається на II. рік. Покінчення 3-літньої кравецької школи дає право на самостійну працю в кравецькім фаху та основне фахове знання. Крім фахових предметів, крою та шиття одягів, фахових рисунків, товарознавства, бухгальтерії, домашнього господарства, учать в школі загальноосвітніх предметів, як: релігія, українська і польська мова, історія, географія, рахунки, рисунки, спів, гігієна, руханка. Учениці, що доїзджають користають зі шкільних залізничних знижок. Діти державних службовиків дістають звороти шкільних оплат. 2047 1-2

ПОДЯКА.

Оцим складаю прилюдну сердечну подяку **Вп. П. д-рові Марянові Стахурському**, ветер. лікареві за негайну успішну поміч у тяжкім випадку занедужання моєї худоби та за вратування їм життя серед ночі.

Григорій Чухрай, Знесіння.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10. Видає Виданича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик.